

Συμεών ο Νέος Θεολόγος (949-1022)

(έκδ. Kambylis)

*

Γ

**Τίς ὁ μοναχός καί τίς ἡ αὐτοῦ ἐργασία
καὶ εἰς οἷον ὕψος θεωρίας οὗτος ἀνήλθεν.**

Μοναχός, ὅστις ἀμιγῆς ἐστὶ κόσμῳ
καὶ ἀεννάῳ ὁμιλεῖ Θεῷ μόνῳ,
βλέπων βλέπεται, φιλῶν φιλεῖται
καὶ γίνεται φῶς λαμπόμενος ἀρρήτως·
δοξαζόμενος δοκεῖ πλέον πτωχεύειν 5
καὶ προσοικειούμενος ὡς ξένος πέλει·
ὡ ξένου πάντη θαύματος καὶ ἀφράστου·
διὰ πλοῦτον ἄπειρον ὑπάρχω πένης
καὶ μηδὲν ἔχειν δοκῶ πολὺ κατέχων,
καὶ λέγω διψῶ διὰ πλῆθος ὑδάτων 10
καὶ τίς μοι δώσει, ὅπερ ἔχω πλουσίως;
καὶ ποῦ εὐρήσω, ὃν ὀρῶ καθ' ἐκάστην,
πῶς δὲ κρατήσω, ὃ ἐντός μου ὑπάρχει
καὶ ἔξω κόσμου; οὐ γάρ βλέπεται ὅλως·
ὁ ἔχων ὅτα ἀκούειν ἀκουέτω 15
νοῶν ἀληθῶς ῥήματα ἀγραμμάτου.

ΣΤ

Τετράστιχα αὐτοῦ τὸν πρὸς θεὸν αὐτοῦ ἐντεῦθεν δεικνύοντα ἔρωτα.

Πῶς καὶ πῦρ ὑπάρχεις βλύζον,
 πῶς καὶ ὕδωρ ἦς δροσίζον;
 πῶς καὶ καίεις καὶ γλυκαίνεις,
 πῶς φθορὰν ἐξαφανίζεις;

Πῶς θεοὺς ποιεῖς ἀνθρώπους, 5
 πῶς τό σκότος φῶς ἐργάζῃ;
 πῶς ἀνάγεις ἐκ τοῦ ἄδου,
 πῶς θνητοὺς ἐξαφθαρτίζεις;

Πῶς πρὸς φῶς τὸ σκότος ἔλκεις,
 πῶς τὴν νύκτα περιδράσσει; 10
 πῶς καρδίαν περιλάμπεις,
 πῶς με ὅλον μεταβάλλεις;

Πῶς ἐνοῦσαι τοῖς ἀνθρώποις,
 πῶς υἱοὺς Θεοῦ ἐργάζῃ;
 πῶς ἐκκαίεις σου τῷ πόθῳ, 15
 πῶς τιτρώσκεις ἄνευ ξίφους;

Πῶς ἀνέχη, πῶς βαστάζεις,
 πῶς εὐθὺς οὐκ ἀποδίδως;
 πῶς ὑπάρχων ἔξω πάντων
 βλέπεις πάντων τὰ πρακτέα; 20

Πῶς μακρὰν ἡμῶν τυγχάνων
καθορᾷς ἐκάστου πράξιν;
δὸς ὑπομονήν σοῖς δούλοις,
μή καλύψη τούτους θλίψις.

Z

**Ἐντευξις εἰς Θεόν. Καί ὅπως Θεῷ συναπτόμενος
καί δόξαν Θεοῦ ὁρῶν ἐν ἑαυτῷ ἐνεργοῦσαν ἐξεπλήττετο.**

Πῶς σε ἐντός μου προσκυνῶ, πῶς δὲ μακρὰν σε βλέπω;
πῶς ἐν ἐμοὶ κατανοῶ, ἐν οὐρανῷ δ' ὁρῶ σε;
σὺ μόνος οἶδας ὁ ποιῶν ταῦτα καὶ λάμπων ὥσπερ
ἥλιος ἐν καρδίᾳ μου τῇ ὑλικῇ ἀϋλῶς
ὁ διαυγᾶσας μοι τὸ φῶς τῆς δόξης σου, Θεέ μου, 5
διὰ τοῦ ἀποστόλου σου καὶ μαθητοῦ καὶ δούλου,
τοῦ παναγίου Συμεῶν, αὐτὸς καὶ νῦν μοι λάμπσον
καὶ δίδαξον ἐν πνεύματι ὕμνους ἐκεῖνῳ ᾄσαι
καινοὺς ὁμοῦ καὶ παλαιούς, θεῖους καὶ κεκρυμμένους,
ἵν' ἐξ ἐμοῦ θαυμαστωθῇ ἡ γνῶσις σου, Θεέ μου, 10
καὶ ἡ σοφία ἡ πολλὴ παραδειχθῇ μειζόνως,
καὶ πάντες σε αἰνέσουσιν ἀκούσαντες, Χριστέ μου,
ὅτι καιναῖς ἐγὼ λαλῶ γλώσσαις τῇ χάριτί σου.
ἀμήν, γένοιτο, Κύριε, κατὰ τὸ θέλημά σου·
ἐγὼ πονῶ, ἐγὼ ἀλγῶ τὴν ταπεινὴν ψυχὴν μου, 15
ὅταν φανῇ ἐντός αὐτῆς λάμπσαν τρανῶς τὸ φῶς σου·
ὁ πόθος πόνος παρ' ἐμοὶ καὶ καλεῖται καὶ ἔστιν,
ἄλγος τῷ μὴ ἰσχύειν με ὅλον περιλαβεῖν σε

καί κορεσθῆναι, ὡς ποθῶ, ὑπάρχει μοι καὶ στένω·
ὁμως ὅτι καὶ βλέπω σε, ἀρκετόν μοι καὶ τοῦτο, 20
καὶ δόξα ἔσται καὶ χαρὰ καὶ στέφος βασιλείας
καὶ ὑπὲρ πάντα τὰ τερπνὰ καὶ ποθεινὰ τοῦ κόσμου·
τοῦτο καὶ τῶν ἀγγέλων με ὅμοιον ἀποδείξει,
ἴσως καὶ μείζονα αὐτῶν, Δέσποτά μου, ποιήσει
εἰ γὰρ ἀόρατος αὐτοῖς ὑπάρχεις τῇ οὐσίᾳ 25
τῇ φύσει τε ἀπρόσιτος, ἐμοὶ δὲ καθορᾶσαι,
+πάντως καὶ τῇ τῆς φύσεώς σου+ μίγνυσαί μοι οὐσία·
οὐ γὰρ διΐστανται τὰ σά, οὐ τέμνονται δὲ ὅλως,
ἀλλ' ἡ φύσις οὐσία σου καὶ ἡ οὐσία φύσις·
τῆς οὖν σαρκός σου μετασχὼν τῆς φύσεως μετέχω 30
καὶ τῆς οὐσίας ἀληθῶς τῆς σῆς μεταλαμβάνω·
συγκοινωνὸς θεότητος ἀλλὰ καὶ κληρονόμος
γινόμενος ἐν σώματι μείζων τῶν ἀσωμάτων,
ὑπολαμβάνω, γίνομαι, υἱὸς Θεοῦ, ὡς εἶπας
οὐ πρὸς ἀγγέλους, πρὸς ἡμᾶς +δὲ+θεοῦς οὕτω καλέσας· 35
ἐγὼ εἶπα, θεοὶ ἐστε καὶ υἱοὶ ὑψίστου πάντες·
δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου καὶ τῇ οἰκονομίᾳ,
ὅτι ἄνθρωπος γέγονας Θεὸς ὢν κατὰ φύσιν,
ἀτρέπτως, ἀσυγχύτως τε μείνας τοῦτο κάκεῖνο
καὶ θεόν με πεποίηκας βροτὸν ὄντα τὴν φύσιν, 40
θέσει καὶ χάριτι τῇ σῇ διὰ τοῦ Πνεύματός σου
τά διεστῶτα ὡς Θεὸς παραδόξως ἐνώσας.